

Nr 77.

Av herr **Norling** och herr **Persson, Ola**, om överflyttande från bostadsstyrelsen till kommunala förmedlingsorgan av beslutanderätt i vissa frågor rörande bostadsförsörjningen.

Enligt lag av den 10 juli 1947 om bostadsförsörjningen åligger det kommun med mer än 10 000 invånare att uppgöra en s. k. bostadsförsörjningsplan, och i kungl. kungörelse nr 547/1948 ges reglerna för förfarandet vid behandling av låne- och bidragsärenden.

När organisationsformen fick sin slutliga utformning vid 1948 års riksdag erhöles också då de kommunala förmedlingsorganen sina arbetsuppgifter. Bland dessa ingår att i kommuner med mer än 10 000 invånare åligger det förmedlingsorganet att handha den byggnadstekniska kontrollen av hus för vilka statliga lån och bidrag beviljats. Det ankommer också på förmedlingsorganet att biträda vid utbetalningen och förvaltningen av lån och bidrag.

Däremot innehar bostadsstyrelsen beslutanderätt för all låne- och bidragsverksamhet som avser städer med minst 10 000 invånare.

Då förslag framkommit att kommunerna i viss utsträckning borde erhålla denna rätt, behandlade också socialministern i sitt uttalande till propositionen denna fråga (prop. nr 218 år 1948).

»Enligt min mening», framhöll statsrådet, »tala åtskilliga skäl för att de bostadspolitiska uppgifterna så långt möjligt anförtros de kommunala organen. Det vore utan tvivel förenat med vissa fördelar om därvid även avgörandet av låne- och bidragsärenden kunde anförtros dessa organ. Detta förutsätter emellertid bl. a. att härför erforderlig sakkunskap står till kommunernas förfogande. Även om det synes obestriddigt, att flertalet större städer och jämväl vissa andra kommuner under de senaste åren erhållit tillgång till betydande sakkunskap och erfarenhet i bostadspolitiska frågor, är jag dock icke beredd att för närvarande förorda att beslutanderätt i låne- och bidragsärenden överföres på de kommunala organen.»

Socialministern var således redan år 1948, när organisationsformerna behandlades, av den meningen att det vore förenligt med vissa fördelar om de lokala organen fingo beslutanderätt i dessa frågor. Den brist på sakkunskap, som då åberopades som skäl för att icke lämna de kommunala organen beslutanderätt, kan väl nu anses ha bortfallit genom de erfarenheter som de kommunala organen förskaffat sig under den tid som gått sedan lagen antogs.

Särskilt vad det gäller bidragsärenden skulle en snabbare behandling och beslut om dessa hälsas med stor tillfredsställelse.

Med hänvisning till denna motivering föreslås,

att riksdagen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring av kungörelse nr 547/1948, att de kommunala förmedlingsorganen få beslutanderätt i bidragsfrågor.

Stockholm i januari 1952.

Anton Norling.

Ola Persson.
